

Ki az, ki átkoz,
átkoz,
átkoz,
hogy tarka lakásod beleremeg.
Szaladnál újra,
újra anyádhoz,
s látod már újra az embereket?!
Hull csak a könnyed,
könnyed,
könnyed,
gyerekként sírod át az éjszakát.
S hátha úgy könnyebb,
könnyebb,
könnyebb,
megsimogatod egy gyerek haját.
Elbízunk magunkat,
látod,
rendre.
Fontolgatunk
és halogatunk,
és csak a balga
balszerencse
kései szavára
hallgatunk...
Az arhangelszki
kocsmákban
hajdan
nem főzte le senki sem őt.
Szajha volt,
szajha,
szajha,
szajha,
hiába herdott lakkipőt.

BALLADA A HAZUG VILÁGÍTÓTORNYOKRÓL

Bűvöltek már
szelek, jegek és csodák,
hívott bolygó-kék
imbolygó délibáb.
Hazudott az iránytű,
és el is vesztünk volna itt,
ha az isten,
aki nincsen,
nem segít.
Mint a moesár lidérelángot,
oly sokat
láttunk hazug
világítótornyokat.
Mentünk, mentünk,
repültünk a fény iránt,

merre csalt a
 röpkedő-kék csalfa láng.
 Hittünk benne,
 míg egyszer csak elveszett,
 s megrázta egy hang
 a kis fedélzetet.
 A kormányos
 szemét eltakarta, és
 tenyeréből nyers húst tépett
 a reccsenő ütközés.
 Megrekedtünk. És köröttünk
 csak a jég
 roppant. Hallgatott
 a roppant, holt vidék.
 Kivetettük horgonyunkat.
 Pihenünk.
 Ébren álmodik
 csukódni-kész szemünk.
 Suttogunk a tornyokról.
 A csönd nehéz.
 Néha közbevág
 egy régi tengerész.
 S látjuk, kapja távcsövét
 a kapitány.
 – Hej, te, vak vagy?
 Ott a torony!
 Az irány!
 Ám a kormányos
 nyugodtan
 visszavág,
 meg se fordul, visszamordul:
 Délibáb.

R. ROZSGYESZTVENSZKIJ

ZORGE

Nyugodt még minden emlék.
 A háborúról
 semmi jel.
 Sztálingrád messze van még,
 s Halhin-Hól sincs
 közel.
 Moszkva alatt a csöndben
 sétálgat
 egy sovány
 férfi a könnyű ködben
 hajlongó fák során.

Kötelességét, sorsát –
 mindent kimérve tud.
 Benne kezdte az ország
 a Honvédő Háborút.
 Távoli tájon kószál,
 körötte furcsa fák.
 Fogai között fűszál
 mit eltűnődve rág.
 Bársonyvirág-szemében
 haláltalan virág.